

L'últim tirabol · Brams

Sol sim Era jove, era berguedà,
Do Re estava a punt de fer vint-i-tres anys,
Sol sim s'acostava Corpus, se li veia en els ulls
Do Re encesos com espurnes de Patum.

Mig poble deia que era un bon sagal, l'altre mig que era un bordegàs,
i la noia que estimava no li fotia ni cas.

Dimecres de Patum vam quedar a la barana, però no s'hi va presentar,
en un revolt, amb el seu cotxe vell, va deixar la pell.
na na na...

Des d'un racó sentia els gegants, la música acompanyava
unes llàgrimes galtes avall quan vaig tornar a la plaça.

Potser va ser la màgia de la Patum, o la barreja de la cervesa,
però aquell fet per a mi no va ser pas una sorpresa.

Em va semblar veure'l arribar amb el barret i el mocador nusat,
em va dir que Sant Pere té per costum
deixar als berguedans fer un darrer salt de Patum.
na na na...

Amb una mirada de complicitat i un somriure com tenia ell sol,
de bracet agafats vam saltar l'últim tirabol.
na na na...

